

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

15 Mars 1916.

Redaktör: J. E. LUNDAHL

N:r 6. Årg. 34.

Några ord om läkaremissionens betydelse.

Ur en uppsats av Överlärare J. Kammerer, Stuttgart.

(Uppsatsen skrevs före krigsutbrottet.)

II.

Forts. från föreg. n:r.

I det nu sagda uttömmes på intet vis läkaremissionens betydelse och får det icke heller, om den annars vill göra anspråk på äretecknet »mission». Lägges dess betydelse uteslutande på hygienens, naturvetenskapens och humanitetens områden, så hava de rätt, som endast vilja låta den gälla såsom ett slags missionens hjälparbete. Då den först började, voro de missionsvänner, som hyste denna åsikt, i majoritet. Nu har ett fullständigt omslag inträtt i åskådningssättet, ty den store läromästaren »erfarenhet» har talat. Om läkaremissionen blott vore ett rent humanitärt företag, så hade den intet berättigande i missionsorganismen. Den finge då varken stödja sig på Herrens befallning: »Boten de sjukal» eller tillägna sig de löften, som gälla evangelii budbärare. Driven i rätt anda är läkaremissionen ett verkligt missionsarbete om också närmast endast förberedande. Detta i dubbel bemärkelse: genom att undanröja de hinder, som ställa sig i missionens väg, och genom att åstadkomma förtroende till missionärerna. Hinder röjas bort genom be-

kämpande av vidskepelsen i dess olika former och genom naturlig förklaring av sjukdomarne och deras behandling. Därigenom frigöras människorna från ett band, som hållit dem fångna. Och om det visar sig, att de för sin makt så fruktade trollkarlarna och fetischprästerna själva söka hjälp på missionsjukhusen, så gör även den svagaste den slutsatsen, att de kristnas Gud dock är större och mäktigare än allt trolleri. Missionen och evangelium få ovillkorligen ett högre värde i de människors ögon, som äro vittnen till en missionsläkares arbete.

Se vi särskilt in i islams värld, där okunnighet och vidskepelse icke äro mindre än i hedendomen, om de också antaga andra former och döljas av en viss bildning, så får missionsläkares verksamhet såsom föregångare och vägbrytare för det egentliga missionsarbetet en ännu högre betydelse. Den kristne läkaren stiger i mångas ögon, och man förlåter honom, att han är en kristen. Därtill är den aktning, som alltjämt visas läkaren i Österlandet, så stor, att redan av denna orsak

missionsläkaren har ett vittgående inflytande på befolkningen och att i skuggan av hans arbete också det övriga missionsarbetet får bedrivas och kan lyckas. Visserligen mottages missionsläkaren ingenstädes med glädje av muhammedanerna — det har snarare icke fattats allehanda hat och fiendskap, ondska och bakslughet — men överallt har slutet blivit kärlekens seger. Också där man med hot om utvisning förbjudit den kristne läkaren att i någon som helst form göra patienterna bekanta med evangelium, såsom t. ex. i Urfa i Mesopotamien; där man försökt hålla patienterna borta från missionssjukhusen genom hotelse och straff, såsom i Diarbekr och på andra platser; där man en tid lyckats hindra byggandet av ett sjukhus, såsom i Nazaret, Gaza och Nezd, eller där man sökt att genom upprättande av konkurrensjukhus hejda tillströmningen, såsom i Damaskus eller Nazaret, överallt blomstrar nu arbetet och gläder sig åt allmänt erkännande. Nätet av läkaremissionsstationer, som nu utbreder sig över hela Nordafrika och vidare över Österlandet till djupt in i Nordindien, betyder alltså en klok strategi i kampen mot islam, kristendomens bittraste fiende. »Missionsläkaren i första ledet!» är ett rop, som skallar allt högre och allt mera påträngande i deras kretsar, som arbeta bland muhammedanerna. Det får anses som ett glädjande och bestämt svar på detta rop, att den engelska kyrkomissionen såsom förposter till det egentliga missionsarbetet i det otillgängliga Afganistan har skjutit fram till gränsen en rad läkarestationer: Peschawar, Dera Ismaal Khan, Quetta, Bannu o. s. v.

Men läkaremissionen inskränker sig

icke till sådan förpost- och pionjärtjänst. Den har även positivt missionsarbete att utföra.

Redan därigenom, att den arbetar för att skydda och bevara de övriga missionsarbetarnas liv, utför den på visst sätt direkt missionstjänst. Att förbättrandet av hälsotillståndet bland missionsarbetarna har lyckats på ett märkbart sätt, visar oss missionshistorien under de sista 70 åren mer än tillräckligt. På den mer än andra platser ohälsosamma Guldkusten och Afrikas västkust överhuvud har missionärernas dödlighet genom missionsläkarnas bemödanden gått tillbaka till en fjärdedel eller en tredjedel!

Men läkaremissionen erbjuder vidare även direkta missionstillfällen. I väntrummet förkunnas dagligen för patienterna Jesu lära enkelt och lättfattligt. Traktater och bibeldelar lämnas ut till de talrika besökarna. På väntrummet väggarna hänga allehanda bibliska bilder, särskilt sådana, som framställa Herren Jesus i hans kärleksverksamhet bland de sjuka. Deras lugna och bevekande predikan understödes av väl valda bibelspråk, som lysa mot de väntande. De föra ett vältaligt språk, som tränger djupt in i hjärtana. Månget senapskorn, som här utsås, bär i sin tid frukt, om också mycket, såsom överallt, faller på vägen. Den, som har varit vittne till hednapredikans svårigheter på den larmande bazaren eller vid avgudafesterna med sina vilt upprörda folkmassor och med alla hedendomens styggelser runt omkring; den som stått i kampen mot fanatiska, muhammedanska präster och dervischer och sett sig på öppen gata prigsiven åt den upphetsade mängdens spott och spe, ja, t. o. m. handgripligheter, han skall tacka Gud för

ett sådant missionstillfälle, som vänt rummet i missionssjukhuset erbjuder. Här höra människorna uppmärksamt på, t. o. m. muhammedaner lyssna andäktigt till den heliga bokens ord. Aldrig störes bönen, och endast sällan våga motsägelser mot den gudomliga sanningen komma öppet fram. Att det bland dessa åhörare finnas många, som, om de ej för sin sjukdoms skull kommit till missionsstationen, över

hänvisas till den missionär, som bor dem närmast. Många läskunniga medtaga också traktater, testamenten eller mindre bibeldelar för utdelning i hemtrakten. Så gå strömmar av kristlig kunskap ut från missionssjukhuset, ofta på långa avstånd.

Efter allt det sagda kan det icke överraska att höra, att läkaremissionen burit mycken synbar andlig frukt. Missionsläkaren vet icke blott att be-

Gudstjänst med patienter före medicinbehandlingen vid ett sjukhus i Hankow.

huvud taget aldrig skulle hava kommit i närmare beröring med kristendomen, är ett tusenfaldigt bevisat faktum.

På sjukhuset få de sjuka lära sig böner, sånger och bibelspråk, för konvalescenter visas och förklaras bibliska bilder och förtäljas bibliska berättelser. Så vitt möjligt är, förbindes därmed en systematisk undervisning i de kristna sanningarna. De som tillfrisknat, vilka delvis ha fått en ganska god kunskap,

rätta om sköna dopfester utan också om otaliga själars saliga hädanfärd, som på sjukhuset lärt känna sin frälsare och förlossare, ja till och med om muhammedaner, som dött med Jesu namn på sina läppar i stället för ett rop på Muhammed. Han får se, huru det i sjuksalen utsädda senapskornet spirar upp och bär frukt och huru vägen banas för evangelium i hela länder, som förut varit tillslutna.

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS EXPEDITION

10 Barnhusgatan, Stockholm C.

Allm. Tel. 4634 & 7415. Riks Tel. 4075 & 8525.

Inregistr. telegrafadr.: "Förbundet, Stockholm".

Hålles öppen alla helgfria dagar kl. 9—5.

Svenska Missionsförbundets missionsfält.

Svenska Missionsförbundet bedriver mission i Kongo, Kina, Ost-Turkestan, Kaukasien, Ryssland och Lappland samt sjömansmission i England.

"MISSIONSFÖRBUNDET"

Svenska Missionsförbundets organ för dess yttre mission

utkommer två gånger i månaden.

Prenumerationspriset är kr. 1: 50 på posten och 1: 25 på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras under en adress. 11 exemplar lämnas för 12: 50.

Till utlandet kostar tidningen 2: 50.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till missionen och rekvisitioner av böcker m. m., adresseras till Svenska Missionsförbundets Expedition.

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet eller till någon särskild gren därav, torde noga angivas, att det är till Svenska Missionsförbundets mission. När ett testamente t. ex. endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla hednamiSSIONEN, så kan ju ovisshet uppstå, om det är Svenska Missionsförbundet eller något annat sällskap, som skall hava penningarne.

Sparbössor för insamlande av medel till vår yttre och inre mission utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Styrelsens sammanträde. Styrelsen sammanträder enligt förut fattat beslut den 6 och 7 instundande april. De, som ha ärenden, som de önska få föredragna vid detta sammanträde, torde därför insända dessa i god tid, så att de må bli uppförda på föredragningslistan eller, om de äro av mer betydande beskaffenhet, genom cirkulär kunna tillställas ledamöterna på förhand.

* * *

Kamrer på Expeditionen. Vid senaste sammanträdet beslöt Missionsutskottet att till kamrer Roths efterträdare på Expeditionen anställa kontorschefen på Tryckeri-Aktiebolaget Ferm i Stockholm, Axel Grönqvist, för att taga hand om bokförlagsrörelsen och det som hör till den affärsrättiga verksamheten inom Missionsförbundet. Grönqvist kommer att tillträda sin plats den 15 i denna månad.

Må Herren vaka även över denna gren av Förbundets omfattande verksamhet! Den är ju en missionsgärning även den, fastän den ligger på affärslinjen och kräver en affärskunnig persons omvårdnad och skötsel.

* * *

Bidrag till årsberättelse och matrikel. Tiden är snart inne, då redogörelse för det gångna verksamhetsåret skall avgivas. Vi ha redan mottagit åtskilliga bidrag till årsberättelsen. Ännu saknas dock största delen, och för matrikeln ha vi endast mottagit tre manuskript. Vi bedja därför att till dem det vederbör i all vänlighet härmed få rikta en påminnelse

att så snart som möjligt insända de bidrag, som erfordras.

* * *

Underrättelser från missionsfälten. | Från våra missionärer i Kongo och Kina ha vi nyligen mottagit flera skrivelser. Av allt framgår, att de äro vid god hälsa och kunna fullfölja sitt arbete med framgång och välsignelse. I dessa kritiska tider är det av synnerlig vikt, att missionens vänner i hemlandet frambara sina sändebud i bön till Gud, att han uppehåller dem och giver dem vad de behöva till kropp och själ för att till hans ära kunna utföra sitt stora verk.

* * *

Invigning av sjukstugan i Kienli. | Vi bedja våra vänner uppmärksamma den skildring av invigningen av sjukstugan i Kienli, som är införd i detta nummer. Det är oss en stor glädje, att detta arbete nu är fullbordat och att det hela lyckats så väl. Särskilt anmärkningsvärt är ju ock, att kineserna på platsen bidragit med icke mindre än 1,400 kronor. Må Gud välsigna den verksamhet, som kommer att bedrivas i sjukstugan i Kienli!

* * *

Ungdomens offerdag. | Enligt beslut vid Svenska Missionsförbundets Ungdoms sista årsmöte är även för innevarande år *Palmsöndagen* bestämd till offerdag för S. M. U:s verksamhet. Vi uppmana härmed alla ledare av ungdomsföreningar, anslutna till S. M. U., att i god tid vidtaga förberedelser för

ett kraftigt deltagande i denna offerdag. Även bedja vi församlingsföreståndare och styrelser att välvilligt hjälpa till vid anordningarna av högtiden. Må dagen giva så riklig andlig och ekonomisk vinst som möjligt för den stora verksamheten! Med förenade krafter och i förtröstan på Herren kan mycket åstadkommas.

* * *

Missionsaftnar. | Från föreläsningarna vid de pågående »missionsaftnarna» ha inkommit glädjande och uppmuntrande meddelanden. Mötena ha oftast varit talrikt besökta. Detta har varit fallet även på platser, där missionsarbetet är mindre känt. Utom den missionskunskap, som föreläsningarna och skildringarna giva, bibringas sådan i ej ringa mån även genom spridandet av missionslitteratur. Från flera olika håll har den sista tiden begäran inkommit till Expeditionen om anordnandet av missionsaftnar. Tydligt anses metoden synnerligen lämplig för de syften det gäller. F. n. äro fyra grupper ute med två föreläsare i varje. Tjäné allt till Guds ära!

* * *

Missionskolans syförening.

Ett hjärtligt tack till alla, som genom gåvor eller uppköp bidragit till att vår lilla försäljning till förmån för avlidna missionärens barn även i år gav ett gott resultat. Redovisning följer. Glöm oss ej heller nästa år.

Å syföreningens vägnar
Ruth Walfridsson.

De, som bo i en stad, skola gå till dem, som bo i en annan, och säga: "Låtom oss gå åstad till att bedja inför Herrens ansikte och till att söka Herren Zebaoth. Jag vill gå, jag ock". Sak. 8: 21.

Från vår yttre mission.

Mukimbungu den 4 jan. 1916.

Kära missionsvänner!

Mycken nåd och frid!

I frid och glädje hava vi åter fått fira julhögtid på Mukimbungu. Herrens nåd är det. Man är villig att erkänna detta nu mer än någonsin, ty vi veta, hur fridens duva jagats bort av krigets hemska örn från många miljoner av våra medmänniskor. Vi vågade ej heller på förhand hoppas på en så god jul, som vi fingo, ty fastän icke kriget rasar just här, så lägger det dock sin tunga, hämmande allvarshand över arbetet och utvecklingen. Visst kunna vi säga, att vi hava vad vi behöva och ej lida nöd, men det är icke detsamma som att leva under normala förhållanden och få vad vi önska för arbetets vidare utveckling och framåtgående. Dock tro vi, att även detta skall tjäna Guds sak, och då en god ande råder bland Guds folk, blir det fröjd och frid, även om förhållandena annars äro tryckta.

Vi hade en storartad julfest. På grund av att posten under dessa tider går långsamt, hade vi icke fått något löfte om penningar till festen från våra vänner före jul, men vi togo oss friheten tro på deras kärlek och offervillighet. Genom en del ortstidningar voro vi ock underrättade om att det anordnades särskilda möten, på vilka medel skulle insamlas till julfest på Mukimbungu. Vi räknade därmed och köpte tre svin, som dagen före julafton slaktades. Till församlingens medlemmar värdjades för vad som mer behövdes till festen, och detta lyckades så väl, att vi fingo 85 grytor »yuma»

och en del »kwanga». På julafton dukades på marken i trädens skugga för 700 personer. Var och en fick sin portion av fläsk, yuma och kwanga (en sorts bröd), så stor, att alla fingo äta sig ordentligt mätta. När måltiden var slut, samlades vi i kyrkan till möte, på vilket tre bröder talade Guds ord. Redan nu kände vi, att Fridsfursten kommit oss nära.

På juldagsmorgonen samlades vi till otta kl. 5. Det var så skönt i den stilla morgonen. Ljusen tindrade så vänligt, sången ljöd härligt, och från juldagsevangeliet strömmade Guds välbehag oss tillmötes. Våra hjärtan fylldes av julfrid, och mångas ansikten lyste av glädje över att Frälsaren Jesus Kristus var kommen till jorden. Solen gick upp strålände skön, mörkret försvann från Kongos berg och dalar, natten blev förbytt i dag. Så har och ljuset brutit sig fram i andligt avseende till en härlig dag för mången Kongos son och dotter. Det har börjat i ringhet, nu strålar det i kraft för att med tiden ännu mäktigare göra sin kraft förnimbar i hedningarnas hjärtan.

Vid dopvattnet samlades vi kl. 9 och fingo döpa 28 personer i Fadrens, Sonens och den Helige Andes namn. De vilja vandra i ljuset och ha sagt hedendom och mörker farväl.

Kl. 10 samlades vi åter i kyrkan, då evangelisterna Kilola och Kubukubu talade med liv och kraft om Guds frälsning. Den förstnämnde framställde med Noaks ark som bild Kristus såsom den ark, i vilken alla finna frälsning. Den senare talade över Joh. 3: 16, och jag vet mig ej hava hört en bättre predikan över de orden. Han målade för oss Guds kärlek så att alla grepos därav och jublade över Guds nåd. Därpå följde församlingsmöte med intagning av de nu döpta 28 medlemmarna. Dessutom upptogos åtta avfallingar, så att församlingen den dagen förökades med 36 själar. Därpå firades Herrens Heliga Nattvard.

Juldagens möten voro nu slut, och många gingo hem till sina byar. De hade varit här i två dagar och deras matförråd hade tagit slut. Men vid denna jul firade vi ock annandag, ty den inföll på en söndag. Annars fira vi icke annandagar i Kongo. Som vi hade en stor skara evangelister samlade här, ordnade vi det så, att alla skulle få predika en stund var under helgen. De fem, som ej förr fått tillfälle därtill, fingo nu annandagens möte på sin lott, vilket även det var talrikt besökt. Goda äro de minnen och intryck vi hava kvar från högtiden.

På annandagen fingo vi post och uppgift på vad vännerna i hemlandet givit till vår julfest. Vi kommo ej på skam i vår tro, ty vänner från flera håll hade givit rikligt, så att det räckte väl till. Det är stort att hava sådana vänner. Gud välsigne Eder alla för eder varma kärlek till Kongo-missionen!

De varmaste hälsningar från min hustru och mig.

Eder tillgivne
Aug. Jansson.

Invigning av sjukstugan i Kienli.

De helbrädda behöva icke läkare utan de kränka. Mark. 2: 17.

Torsdagen den 25 november 1915 var för oss här i Kienli en stor högtidsdag. För det första hade vi då glädjen att inviga vår sjukstuga och för det andra fingo vi fira minnet av vår missions 25-åriga tillvaro i Kina.

Denna sjukstuga är den enda i sitt slag i hela vårt distrikt, vilket har en

folkmängd på omkring en halv miljon. Vi torde ock med säkerhet kunna säga, att från Adams dagar intill nu har ingen sjukstuga förut öppnats i Kienli härad. Nej, hedendom och humanitet passa ej ihop, men kristendom och humanitet ej blott passa för varandra, utan äro av Herren Jesus fast förenade.

Allting går sakta i Kina, och vårt sjukstugebygge har ej varit något undantag från denna regel. Det är nu över fem år sedan platsens folk började tala med undertecknad om en sjukstugas byggande här. Från början lät jag dem veta, att om de själva ville hjälpa till, skulle vi försöka få vår styrelse med i företaget. Men gjorde icke de sitt bästa, så varken ville eller kunde jag föra fram saken för styrelsen och missionen i vårt land.

En rik man i staden förde de andras talan, och han var genast med om samarbete i fråga om att samla medel. Strax frågade han, huru mycket vi ansåge, att de skulle bidra med. »En miljon cash», svarade jag (omkring 1,200 kr.). Nog tyckte mannen, att det var bra tilltaget på en gång, och för att säga sanningen tyckte jag det själv också.

En tebjudning anordnades för de äldste och rikaste i staden, subskriptionslistor utdelades, och tal med »goda ord» i myckenhet höllos. Pengar började inflyta, väl icke mycket i taget och med rätt långa mellanrum ibland, men det kom i alla fall. Så blev det ock stora summor ibland. Mandarinerna på platsen sände oss 200,000 cash på en gång och en annan person 100,000. En rik gumma fyllde 70 år, och då vi frågade henne, om hon ej ville göra en god gärning på sin sjuttioårsdag, svarade hon genast ja. Jag föreslog, att hon skulle bygga porten och muren utåt gatan, och lovade, att om hon gjorde det, skulle hon få sitt namn på porten. Hon gav 80,000 cash, och nu har hon sitt namn i guldbokstäver på porten, henne till stor berömmelse.

De små bidragen droppade in titt och tätt, än 1,000, än 500 cash.

Började det sina av och tycktes vilja stoppa med inkomsten, så styrde vi till med en tejudning igen, och det hade alltid åsyftad verkan. Den 27 februari 1915 hade vi så mycket i kassan, att vi kunde börja gräva grunden. I slutet av juni hade vi sjukstugan färdig, men som vi väntat än på ett än på ett annat för inventariet, ha vi ej kunnat ha invigning förrän den 25 november.

Till invigningsfesten inbjödo vi sta-

stäver. Utanför porten står folk dagen lång och söka sina namn, och då de finna, att ingen är glömd, känna de sig synnerligen belättna och prisa vår rättfärdiga vandel.

Klockan 2 e. m. ringde kyrkklockan, och alla samlades i kyrkan. Stadens mandarinsamt poliskommissarien jämte två av de äldste sutto på plattformen tillsammans med oss.

Sedan undertecknad hälsat alla välkomna och redogjort för byggets räken-

Utanför sjukstugan i Kienli.

dens mandariner och äldste jämte många andra, som bidragit med penningar till bygget. Stadens högste mandarin infann sig ock punktligt och med honom en hel del av stadens bemärkta män. Alla prisade vårt bygge och uttryckte sin stora belåtenhet över att allt var så ordentligt utfört.

På muren utanför porten voro sjukstugans ränskaper uppklistrade på stora pappersark, som voro över 20 fot långa. Här funno alla, som bidragit, sina namn, skrivna med stora bok-

skaper m. m., steg mandarinerna fram och höll ett intressant och om samförstånd vittnande tal. Bland annat berömde han oss, att vi voro duktiga att »ch'ih-k'u» = äta bitterhet (hårt arbete). Han tackade vår mission för att den på detta sätt skapat lycka för stadens sjuka och lidande.

Poliskommissarien talade ock en stund men sade just intet. Han medgav även, att han ej var någon talare, men han hörde så mycket bättre i stället. Sedan talade evangelisten Hu-

ang om syftemålet med sjukstugan. En annan talare ville särskilt framhålla det faktum, att ju mera medicin man åt, desto bättre. Kineserna tro ej gärna på små doser av medicin, och deras egna doktorer laga i ordning riktiga hästkurer. Detta gör, att man tänker först och främst på kvantiteten, då det gäller medicin.

Slutligen talade broder Åhs. Hans arbete i sjukstugan börjar nu, då mitt liksom är avslutat. -- Undertecknad förklarade härefter sjukstugan öppnad i Fadrens, Sonens och den Helige Andes namn, varpå vi sjöngo »Lovsången».

Alla voro glada och tacksamma. Ej ett ord av klander har hörts från någon under hela tiden. Alla ha lämnat sina bidrag med största förtroende. Själva äro vi innerligt tacksamma till vår styrelse samt vår missions alla vänner, som låtit oss få visa vår hedniska omgivning, att evangelium om den korsfäste ännu bär synliga frukter.

Ovanför porten står sjukstugans namn i gyllene bokstäver: »Suei-huai-üen» = Det svensk-kinesiska sjukhuset. Huset inrymmer tvenne fina, ljusa sjuk-salar, där vi kunna taga emot 12 à 15 patienter. Så ha vi en rätt stor predikosal, mottagningsrum, ett medicinrum, en trevlig veranda samt kök och bostäder för tjänare etc. Så stort är ju icke huset, men vi tro, att det skall fylla sitt ändamål en rätt lång tid framåt. Kostnaderna ha ju ock varit rätt drägliga för vår mission. Genom våra vänners offervillighet och styrelsens tillmötesgående hava vi från Expeditionen fått 2,000 kr., därtill 100 kr. från Söderqvist i Hernösand och omkring 1,400 kr. från kineserna i Kienli. Med inventarier och allt utom medicinuppsättning och instrument kostar sjukstugan 3,459,238 cash (mellan 3- och 4,000 kronor).

Till sist bedja vi få frambära kinesernas och allas vårt varma tack till alla i vårt land, som bidragit till att vi nu i Kienli äga en sjukstuga.

Kienli den 27 nov. 1915.

Nils Kullgren.

Jubileumsmöte i Wuchang.

Wuchang, Kina, den 8 jan. 1916.

Kära missionsvänner!

Frid!

I haven troligen redan läst om missionsjubileet i Kingchow den 8—14 nov. 1915. Den 13 nov. var det jämt 25 år, sedan vi landstego i Shanghai, men först den 25:te var det 25 år, sedan vi kommo hit till Wuchang. Vi voro därför överens om att den dagen fira en minneshögtid här.

Redan den 24:de på kvällen samlades vi till bönemöte i det med blommor och grönt prydda kapellet. Följande dag började högtiden med bönemöte kl. 9 f. m. Därefter var frukost-rast och sedan predikade medhjälparen Shih från Jufangling. Han betonade särskilt missionsarbetets betydelse och nödvändighet. Enligt våra kinesvänners önskan talade min man sedan om de medverkande orsakerna till Missionsförbundets beslut att börja mission i Kina. På eftermiddagen höll evangelisten Li föredrag om sina erfarenheter under den tid, som flytt, sedan han lärde känna vår mission. Li är den av våra manliga medarbetare, som längst stått i våra led. Det var synnerligen intressant att höra honom på sitt livliga sätt tolka än rätt lustiga episoder än åter allvarstunga, ja livs-farliga händelser och förhållanden.

Sedan talade Fagerholm om att bygga på den enda säkra grunden — bygga så att verket består. Vi ha börjat men vi behöva fortsätta, ivrigt fortsätta att bygga.

Ja, visst behöva vi fortsätta. När man ger akt på, vad som närmast är synligt av vår mission här i Wuchang efter 25 år, så är det nedslående litet. Men med tanke på hela Missionsförbundets mission härute ställer det sig mycket annorlunda. Wuchang-stationen kan liknas vid en gammal mor, vars barn, spridda åt olika håll, bildat nya, livskraftiga hem.

Vi tacka Gud för vad han utfört i Kina genom Missionsförbundet. Men på samma gång känna vi lika djupt som någonsin behov av fortsatt ihärdigt arbete och bön eller kanske rättare *bön och arbete*. Runt omkring oss finnas ännu skaror i djupaste mörker. Hur skola vi kunna nå dem? »Skörden är *mycken* men arbetarne *få*» — ack, alltför få.

Vänner, bedjen med och för edra sändebud härute! Det är blott en *liten* tid, dagen varar för var och en av oss. »Natten kommer, då ingen kan verka.»

Varmaste hälsningar från mig och de mina.

Eder syster i Herren
Eva Sköld.

Jul och nyår i Hwangchow.

Hwangchow den 8 jan. 1916.

Kära vänner i hemlandet!

Alltifrån vår avresa (den 10 nov.) har jag tänkt skriva till Eder, ehuru det nu som först blir verklighet. Jag har längtat att få tacka Eder alla, gamla vänner och nya, för all den hjärtevärm och det levande intresse, som mötte mig på varje plats jag kom att besöka under vistelsen hemma. Det är en glädje att tänka tillbaka därpå. Mottagen mitt innerliga tack, och må Gud själv löna och välsigna var och en av Eder!

Att Anna Jönsson och jag efter en under nuvarande förhållanden mycket snabb och i allo lyckosam resa anlände till Hankow och Wuchang den 30 november, är säkert redan för länge sedan känt därhemma. Ett varmt tack till varje förebedjare! Glömmen ej heller att med oss tacka för bönhörelse utöver förväntan. »Lova Herren, min själ, och förgät icke, vad gott Han har gjort dig!» Glädjande var det att se vännerna Skölds installerade på sin gamla plats och i full gång med sitt kära arbete.

Efter ett par dagars uppehåll i Wu-

chang reste jag med en liten ångbåt till Hwangchow, min nya lägerplats. Huru innerligt glad och tacksam var jag ej att finna nästan alla kamraterna där friska och i fullt arbete efter de mer eller mindre långvariga sjukdomsperioder, som flera av dem gått igenom under det gångna året. Åter ett stort tacksägelseämne.

Under träget arbete gingo veckorna fort till julen med alla dess festligheter. Den första var julfesten i Praktiska skolan, som ägde rum dagen före julafton. Den var stämningsfull, trevlig och innehållsrik. Utom missionärernas nummer på programmet hade ungdomen själv en hel del att prestera, vilket åhördes med det livligaste intresse av alla de inbjudna. Tack vare vänner i Örebro och Västerås kunde också gåvor och sötsaker utdelas, ett högt uppskattat nummer, som man lätt kan förstå. Under tedrickningen, som förekom ungefär i mitten av festen, stod också glädjen högt i tak. Men över och igenom allt annat, som kunde glädja och intressera, ljöd som alltid »tonen från himlen» ren och klar, lyftande oss upp till det största glädjeämnet, Guds ousägliga gåva.

Juldagsmorgonen väcktes vi redan kort efter kl. 4 av skolflickornas julsånger, som tonade dels från skolans veranda för syster Hilmas räkning, dels här i fru Bergs hus, där vi andra systrar bo. Klockan halv 6 började julottan i kapellet. Och under den möttes helt visst de i Sverige och i Kina julfirandes tankar, ty denna vår tidiga morgonstund infaller ungefär samtidigt med den svenska julaftonens sista timmar, då de tusende hemmen ännu äro upplysta och i feststämning. O, att också julens Herre och Konung finge vara medelpunkten i vartenda ett av våra svenska hem! Lyckliga, lyckliga fosterland hade vi då skäl att utropa. Och huru innerligt önska och bedja vi ej, att den lilla högtidsfirande skaran härute i hednaland måtte växa och förökas, till glädje och till ära för Honom, som köpt oss med sitt blod.

Annandagen var en sådan förökandets dag; då hölls nämligen dophögtid, en stund av högtidlig glädje och djupt allvar. Huru innerligt bådo vi ej för de åtta unga människor, som den dagen mottogo den yttre beseglingen på det nya liv, som vi hoppas och tro, att

sedvanliga julfest i kapellet, som blev fullt och överfullt av åskådare och åhörare, vilket upprepades om möjligt i än högre grad påföljande dag, då kristlig vigsel ägde rum därstädes. Evangelisten Uang i Hsiapaho förenades då med sin trolovade, lärarinnan

Ett kinesiskt brudpar.
Evangelisten Yang och lärarinnan Ting.

Herren själv verkat hos dem, liksom ock för de två unga flickor, som, döpta i barndomen, nu upptogos till medlemmar i församlingen. O, må de alla bliva fruktbarande grenar i vinträdet samt trogna intill slutet!

Tredje dag jul hade vi dagskolornas

Ting i Praktiska skolan. Vilken skillnad mellan detta bröllop och ett hedniskt sådant! Kristendomens makt att lyfta och förädla framträder här så synbart. En fotografi av brudparet följer, ifall det möjligen blir plats därför. Må det få bli en maning till

förbön för detta unga kristna par, vars hem skall bli ännu en ljuspunkt i mörkret härute. Den unge mannen är ej stark till hälsan. Gud give honom nya krafter och ny frimodighet att med glädje fortsätta sitt arbete på den teg, han fått sig anförtrodd! Och måtte hans hustru bli honom en god och kraftig medhjälparinna! En evangelists hustru har ett stort, ja man kunde väl säga oändligt arbetsfält bland de okunniga, försummade kvinnorna här. Får Kristi kärlek regera deras hjärtan, så kunna de utföra ett stort och välsignelserikt arbete bland sina landsmän. Ja, det give Gud!

Nyår ha vi ock fått fira i frid och med djup tacksamhet för vår Faders otaliga välgärningar emot oss. Ack, att vårt liv kunde bli en lovsång till Hans ära! Och nu äro vi inne i böneveckan med dess sköna, stilla aftonstunder vid Mästarens fötter. All vår egen synd och brist, alla Guds barns behov och hjärteönsknningar, all världens nöd — allt få vi lägga ned i Hans sköte, som älskar oss och som har all makt i himmelen och på jorden. Jag vet icke, varpå det beror — kanske därpå att vi härute äro mer isolerade — men det är som om böneveckan här vore en vida starkare föreningslänk än därhemma. Man liksom förnimmer fläkten av miljoners samfälda böner och känner försmaken av den stora slutliga föreningen mellan alla dem, som älska vår Herre Jesus av hjärtat. Bönen för vårt älskade land och folk, dess konung och överhet stiger ock varmare än vanligt från våra hjärtan i dessa orosfyllda tider. Ack, att det nya året finge bringa oss det så ivrigt efterlängtade fredsbudskapet!

I skolan och seminariet arbetas för högtryck, ty det kinesiska nyåret nalkas och därmed årsexamen, som för en liten skara blir avgångsexamen, nämligen för sex av småskolelärarynneleverna. För ett par dagar sedan voro vi bjudna till »provmiddag» i skolan, en del av prövningen i ämnet »huslig

ekonomi». Nog gävo vi gärna högsta betyget åt de unga husmödrarna, under det vi njöto av den välsmakande maten. Vad de sedan få av ämneslärarynneleverna, vet jag verkligen inte, men duktiga äro de tydligen. Hela nästa vecka upptages av skriftliga prov i alla ämnen ända uppifrån folkskolelärarynne seminariet ned till den s. k. småskolans högsta klass. Den 19 och 20 blir den muntliga examen samt avslutning, och sedan följer den välörtjanta frimånaden.

Efter en underbart vacker december med strålande solsken och mild, värlik luft, som nästan dagligen framlockade nyutspruckna rosor i trädgården, har det nu slagit om till bitande blåst och kyla. I går — det är nu den 10 jan. — fingo vi ock den första snön, som dock blev av kort varaktighet. Under sådana köldperioder är det förfärligt synd om de stackars kineserna, som frysa erbarmligt i sina dåliga hus utan eldstäder. Hur det kvinnliga släktet då kan uthärda, är mig en gåta. De som varken kunna eller få gå ut och gå sig varma, vårt bästa medel mot kylan! För övrigt äro vi ej ledsna åt den kalla tiden, om man också ibland tycker, att blodet vill stelna i ens ådror, när man suttit stilla några timmar över böckerna. Tids nog kommer värmen, som försvårar arbetet i så hög grad. Och från den gives ingen undanflykt.

Men mitt brev blir visst för långt. Svårt är det att få pennan i gång, men sen tycks den ej vilja stanna. Nu till sist blott de allra hjärtligaste hälsningar från alla kamraterna på stationen, Hilma Börjeson, Anna Berg, Hulda Isakson, Tonnérs, Cederlöfs och E. Gillström.

Eder syster i Herren
Ida Pettersson.

Småbilder från verksamheten i Macheng.

Missionär *D. R. Wahlquist* skriver i ett brev till Styrelsen, daterat den 31

december 1915, följande, som ger en god inblick i det dagliga arbetet på stationen:

Ett år har nu flytt. Ur tacksamma hjärtan stiga lov och tack upp till Herren för hans nådefulla hjälp under detsamma. Vål har mången dag varit höljd i moln, ty svårigheter av olika slag ha mött oss, men Herren har varit trofast och i sin tid kommit med hjälpen. Se här några exempel.

En församlingsmedlem vid en av våra utstationer hade äktat en kvinna från Honan-provinsen, om vilken ingen visste, huruvida hon var änka eller ej. Fört sedan äktenskapet var fullbordat, fingo vi reda på saken. Då jag föreställde mannen och församlingen på platsen, att vi som kristna ej kunde gilla dylika äktenskap, ty vi måste veta, huruvida kvinnan var änka eller ännu hade man, togs detta mycket illa upp. Några hotade till och med att lämna församlingen, om vi ej godkände äktenskapet. Jag beslöt mig då för att vänta en tid. Hemkommen från Kuling tog jag åter upp saken. Nu var det möjligt att få de kristna till att inse, att dylika förbindelser kunde draga mycken vanära över församlingen, och beslutet blev, att mannen skulle skiljas från nattvardsgemenskapen, tills han med klara papper kunde visa, att hans hustru var änka. Sedan dess har han lämnat sådana uppgifter, att vi på hennes hemort kunna anställa efterfrågningar.

En församlingsmedlem, som vi för synds skull nödgats förmana, hade gått över till katolikerna. Samma dag, han omdöptes av dem, gick en av katolikernas medlemmar till hans hem, tog hans Nya testamente och sångbok, kastade dem i en smutspöl och bar dem sedan med en eldtång till vårt kapell, där han med några elaka ord kastade dem. Våra kristna på platsen kände sig helt naturligt mycket upprörda och önskade, att jag skulle hos mandarinerna begära mannens bestraffning. Men då detta än mer skulle ha retat katolikerna, uppmanade jag de

våra att med oss bära saken fram i bön till Herren och bida hans hjälp. Den kom ock. En vecka efter denna händelse kommo två av katolikernas evangelister och bådo om ursäkt för den förolämpning, vi varit utsatta för.

Vi tycka oss kunna spåra gryningen till en ny dag. En ny ande har kommit in bland våra medarbetare. Särskilt kändes detta vid 25-årsfesten i Sungpu, i vilken kristna från flera utstationer deltog och därjämte alla de infödda medarbetarna. Vi voro där samlade till möten i tre dagar. Under tårar framburos de kalla och försumliga i bön inför Herren. Allvarligt påpekades de synder, som hindra församlingens tillväxt utåt och inåt, men även botemedlet mot all synd, Frälsaren Jesus Kristus. En känsla av den största frid och harmoni präglade detta möte.

Under julen har församlingen i Sungpu genom sin nitiske evangelist Ing föranstaltat om en särskild insamling. Redan äro något över 300 kr. tecknade. För penningarna skall något lämpligt hus inköpas, varav inkomsterna sedan skola användas för verksamheten på platsen. Ansatser till självunderhåll göras. Så stora steg ha väl ännu icke tagits, men till nästa år hoppas vi, att alla utgifter för te, lyse och någon skolverksamhet skola kunna bestridas av de kristna själva.

Vi ha haft en skön jul omkring fridsfursten Jesus Kristus. Mötena, särskilt kvällsmötena, ha varit väl besökta, kapellet fullsatt till sista plats. Dekoration av kapell, skolor, sjukhus och kapellgård ha de kristna i år som tillförne själva ombestyrt. Detta har nog gjort sitt till att locka utomstående hit. Ett med kulörta lyktor behängt kors, uppbissat på toppen av en väldig stång, har med sitt sken dragit folk-skarorna till kvällsmötena.

Då vi nu se på verksamheten i sin helhet, ha vi stora orsaker till tack och lov och kunna med glad förtröstan och hoppfullt mod se framtiden an.

Missionen i Petrograd och Ingermanland.

Trots rådande krigstillstånd och förbud mot folksamlingar ha evangelisterna kunnat fortsätta sin verksamhet i Ingermanland utan avbrott. En av dem har besökt 55 byar och i dessa hållit 175 möten. En gång hade polisen fått veta, att möte skulle hållas i en by, varför han kom dit och vakade en hel natt i hopp att lyckas gripa evangelisten på bar gärning. Dock föll det sig så, att polisen fått orätt uppgift om by, varför evangelisten utan att ana något ont samtidigt höll sitt möte i en annan by och först efteråt fick veta, huru Herren bevarat honom. En annan av våra evangelister har i 54 byar hållit 211 möten under året och spritt 35 biblar, 20 nya testamenten och över 1000 exemplar sångböcker och traktater.

Utom dessa möten ha evangelisterna gjort hus- och sjukbesök, samtalat och bett till Gud med bekymrade. De ha ock fått se frukt av sitt arbete. Här och där ha personer kommit till frid med Gud, och i närheten av Narva

har en större väckelse utbrutit i en by. Uppmuntrande är också, att de gamla medlemmarna bevarats och stadgats i Herren.

I Petrograd få mötena obehindrat förtgå, såväl de svenska som de finska. De ha ock hela tiden varit väl besökta.

Synbarligen är jordmånen emellertid hårdare i staden än på landet. Folket i staden torde få kämpa svårare för tillvaron, och dess sinnen upptagas av dagens stora händelser på ett helt annat sätt än förhållandet är med folket på landet. Detta gör, att stadsbornas sinne nog icke är så vekt och känsligt. Ibland kan ju dock Herren utföra sitt verk och det ganska grundligt, även om vi människor till en början icke se det. Vi må blott hålla ut i det arbete, han givit oss.

Livsfrönödenheterna ha, såsom ock genom de allmänna tidningarna meddelats, stigit betydligt i Petrograd med omnejd. Dock ha våra vänner icke ännu behövt lida någon egentlig nöd. Svårare tider kunna ju komma, men vi få lämna framtiden i vår Faders hand. Utan hans vilja skall icke ett hår krökas på våra huvuden.

De tyska missionärernas hemkomst från Indien.

Säkerligen skola våra läsare med intresse taga del av skildringen av de tyska missionärernas hemkomst från Indien, därför de, som bekant, förvisats av engelska regeringen och genom dess försorg förts till Tyskland. Vi anföra nedanstående enligt Svenska Kyrkans Missionstidning.

De tyska undersåtar, som enligt engelska regeringens order skulle hemvändas från Indien till Tyskland, lämnade Madras med båten »Golconda» den 23 sistlidne november. Av de inalles 475 passagerarne utgjordes största delen av missionsarbetare och deras familjer. Resan företogs runt Afrikas kust med angörande av Kapstaden, S:t Helena och Gibraltar. Den var naturligtvis ej utan sina stora obehag och vedervärdigheter. Dock hade de under så egendomliga förhållanden återvändande resenärerna mycket att

tacka Gud för, ej minst därför att vädret hela tiden var lugnt och skönt. I Tilbury utanför London sattes de över på ett holländskt fartyg, som förde dem till Vlissingen, och efter en nattlig järnvägsresa genom Holland nådde de äntligen fosterlandet den 14 januari för att sedan sprida sig åt olika håll.

I Leipzig hade man rustat sig för att på det hjärtligaste sätt mottaga sina hemvändande missionärer. Långt i förväg hade rikligt med kärleksgåvor inströmmat till missionsexpeditionen därstädes. Det var kläder och linne, matvaror av alla slag, leksaker åt barnen, penningar m. m. Man visste, att de långväga resenärerna endast fått ytterst litet av sina saker med sig och voro i behov av allt. Särskilt gripande

måste det ha varit, då sörjande föräldrar till missionärernas tjänst insände av sina i kriget fallna söners tillhörigheter.

Söndagen den 16 januari ägde en enastående missionshögtid rum i Nikolaikyrkan i Leipzig. Där hade ett talrikt antal missionsvänner stämt möte för att hälsa missionärerna välkomna och gemensamt med dem gå fram till Gud i tack och åkallan. Den väldiga kyrkan kunde slutligen ej mer rymma de skaror, som strömmade till.

Sedan högtiden inletts med psalmsång och altartjänst, höll missionsdirektorn, professor Paul, ett hälsningstal i anslutning till Davids psalm 80. Den där framställda bilden av vinträdet, Herren låtit hämta fjärran ifrån och planterat i löftets land, men som där härjats av förödelse, blev till en gripande bild av den tyska tamulmissionen och dess närvarande läge.

Det egentliga högtidstalet hölls därpå av professor Ihmels, som utgick från bönen: »Ske din vilja såsom i himmelen så ock på jorden!»

Den hälsning, han här ägnade missionärerna på samma plats, där de en gång invigts till sitt kall, framfördes, så yttrade talaren under djup, stark rörelse, i vördnadsfull undergivenhet under Guds vilja, i förtröstansfull tillförsikt och med heligt lovprisande.

Vad svårigheter och offer missionärerna än vid sitt utsändande varit beredda på, detta hade de aldrig kunnat förutse, att Indien en gång skulle sända dem tillbaka, Indien, d. v. s. England, som dittills i missionen stått Tyskland så nära. Denna stund vore av världshistorisk betydelse, då för första gången inom denna mission statsmakt och nationellt intresse råkat i våldsam konflikt med Gudsrikets andliga makt och kristendomens över det nationella höjda intressen. — Visserligen ville England icke ens nu genom sitt motstånd mot vår mission träffa själva evangeliets sak. Också hade just Leipzigermissionen relativt länge skonats, och sannolikt har den indiska regeringen kommit till sitt beslut mera

under den offentliga meningens tryck än av egen fri vilja. Med tacksamhet hade man mottagit de ledande indiska missionsmännens offentliga sympatiuttalanden. Allt detta måste erkännas, och det gäve rum för hoppet om ett återupptagande i viss mån av arbetet efter fredsslutet. — Dock, detta faktum, att nu skrankor rests för missionsarbetet, icke genom motsättningen till det folk, bland vilket arbetet bedrevs, utan till en kristen kulturstat, det fyllde framtidsutsikterna med skakande allvar. Och det hade gjort den innevarande tiden för missionärerna till en lidandets tid utan like.

Dock, även nu har den himmelske konungens himmelska vilja regementet. Det få vi i tillitsfull förtröstan tro. Så i fråga om de missionärer, som nu äro pilgrimer och främlingar på jorden och vilkas hjärtan denna tanke bör fylla med frid. Så framförallt i fråga om själva missionsarbetet. Vad som övergår Indien — behöver det nödvändigt vara höststormar, är det icke snarare vårstormar? Det kan vara de indiska församlingarna till gagn att bliva grundligt skakade. Det har låtit trohet och offervillighet framträda och kan påskynda mognaden till självständighet.

Med tacksamhet måste man tänka på de dugliga infödda präster, som stå i arbetet, liksom ock att två av missionärerna, ryska undersåtar, fått stanna kvar. »Men framför allt», yttrade talaren, »måste vi vara tacksamma därför, att den med oss förbundna svenska missionen med sådan beredvillighet inträtt i arbetet. Därvid har den visat en så uppriktig broderlig kärlek, en så hög grad av självförsakelse och oförbehållsam hängivenhet för uppgiften, att vi icke kunna tacka den nog.» Även de amerikanska lutheranerna vore man stor tack skyldig. Det vore otacksamt att icke tro, att Gud även med denna indiska mission ännu har något stort, ja större än förut i sikte. — Ja, Gud kan även för den tyska missionen i dess helhet genom kriget öppna nya dörrar.

På täresädd följer glädjeskörd. Den

stora skördedagen kommer blott närmare genom allt, som nu sker. Då skall församlingen för sista gången jubla sin återkommande Herre till mötes: »Ske din vilja».

Med blicken riktad hän mot den dagen skola vi bringa vår vilja som offer åt Hans, oförbehållsamt och helt. »Vad syndigt är och själviskt må falla bort under denna tidens dom. Herren begär oss helt — helt vilja vi giva oss åt honom.»

Å de hemkomna missionärernas vägnar talade nu missionär Göttsching från Trichinopoly. Han skildrade de känslor av jublande glädje och djup sorg i förening, som besjälade dem vid återseendet av fäderneslandet, den älskade modern. Men om ett återvändande till Indien både de Gud, ty Tamullandet hade blivit dem till ett hem.

Huvuddelen av hans tal rörde sig om krigets inflytande på den indiska missionen och missionärernas ställning under krigstiden. Bland annat uppställde han den frågan:

»Skall den tamuliska kyrkan kunna segerrikt övervinna denna tids frestelser och faror?» Faran består icke i ett återfall till hedendom. Men församlingarna äro omgivna av kristna av andra bekännelser, ej minst katoliker. Faran är, att om det nuvarande tillståndet blir långvarigt, de lutherska

församlingarna absorberas av dessa. Här kräves av oss mycken förbön.

En dubbel tröst gentemot dessa farhågor utgöra dock de svenska missionsnärernas inträdande i arbetet samt befintligheten av ett stort antal dugande infödda präster, ej mindre än 38 stycken. Skulle än de förra, som utföra ett jättearbete, av en eller annan orsak hindras från dess fullföljande, så stå dock de infödda missionsarbetarna kvar. Och dem kan just kriget komma att befästa, så att de bli av än större värde än förut.

De tyska missionärernas ställning därute under senaste 1½ år har naturligtvis varit svår. Många ha under hela denna tid saknat underrättelser från sina anhöriga härhemma. Svårast var dock, att missionärerna misstänktes för spioneri och uppvigling, fast de sorgfälligt undveko att tala med de infödda om kriget. Leipzigermissionärerna blevo länge bättre behandlade än de flesta andra, tack vare välvilliga, högsinta ämbetsmän just i de distrikt, där de arbetat. Dock förmådde även dessa till slut icke mera. Särskilt svårt verkade förbudet mot att resa i distriktet, vilket till slut utsträcktes även till dem, som i början rönt mildare behandling.

Efter ytterligare några ord om själva resan hem slöt missionären med att än en gång upprepa denna önskan: »Må Gud åter i sinom tid öppna för oss Indiens portar!»

Nya böcker.

Stora händelser, som stunda. Av E. Sjöberg. Pris 1 kr. *Sjöbergs Förlag, Stockholm 6.*

I fråga om denna bok bedja vi att särskilt få fästa uppmärksamheten vid företalet, som behandlar frågan om judarnas återvändande till Palestina vid tiden för Kristi återkomst. Författaren söker här visa, att de bibelord, varpå man byggt denna lära, icke i något

avseende kunna användas såsom bevis för densamma. De avse endast och uteslutande antingen judafolkets återvändande till Palestina från den assyriska och babyloniska fångenskapen eller ock den omvända judens ställning såsom medlem i ett nytt, andligt Israel, den kristna församlingen.

Innehållet i boken för övrigt är allvarligt manande, strängt bibeltroget, hoppfullt och trosstärkande.